

Όταν ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος βρισκόταν στο Ναό, αισθανόσουν ότι προσευχόταν

/ [Γνώμες](#)

Όταν ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος βρισκόταν μέσα στον ναό, αισθανόσουν αμέσως ότι προσευχόταν. Δεν ήταν κάτι που χρειαζόταν να το πει· φαινόταν από τη στάση του σώματός του, από την έκφραση του προσώπου του, από όλη του την παρουσία.

• *Του π. Χαράλαμπου Γκιόκα*

Στεκόταν στραμμένος συνήθως προς την εικόνα της Αγίας Τριάδος ή προς κάποια εικόνα του Χριστού, και το βλέμμα του έμενε εκεί, σταθερό και επίμονο, σαν να συνομιλούσε μυστικά με τον Κύριο. Δεν προσευχόταν μόνο με τα χείλη· μιλούσε όλο του το σώμα. Η προσευχή δεν ήταν απλώς μία πράξη της ζωής του· ήταν η δύναμή του.

Και εμείς, όταν τον βλέπαμε μέσα στο Ιερό σε αυτή τη στάση, γνωρίζαμε τι έκανε. Το καταλαβαίναμε, το αισθανόμασταν: προσευχόταν για την Εκκλησία μας, για τον

λαό, για όλους μας. Και αυτό ήταν κάτι πολύ μεγάλο.

Τι σπουδαίο πράγμα είναι να ξέρεις ότι ο πατέρας σου προσεύχεται για σένα! Πόση ασφάλεια, πόση παρηγοριά, πόση δύναμη γεννιέται μέσα σου από αυτή τη βεβαιότητα. Δεν υπάρχει πιο όμορφη και πιο αληθινή πράξη αγάπης από την προσευχή ενός πατέρα για τα παιδιά του.